

- 2) Czy art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2004/17 należy interpretować w ten sposób, że działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo kolejowe, o którym mowa w dyrektywie 2012/34, obejmująca świadczenie usług transportowych dla odbiorców publicznych w sieci kolejowej, stanowi dostawę lub obsługę sieci w rozumieniu powołanego przepisu dyrektywy 2004/17?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 29 czerwca 2017 r. – Sindicatul Energia Oradea/SC Termoelectrica SA

(Sprawa C-392/17)

(2017/C 293/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Curtea de Apel Oradea

Strona pozwana: SC Termoelectrica SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dekretu nr 50/1190 interpretowane w wyroku nr 9/2016 wydanym przez ÎCCJ [Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia)] w interesie prawa – wiążącym sądy powszechne, na mocy którego miejscami pracy zaklasyfikowanymi do I i II grupy są miejsca ściśle i wyczerpująco przewidziane w załącznikach 1 i 2 do dekretu zaś sądy nie mogą rozszerzyć przepisów tego dekretu na inne podobne przypadki, wskutek czego pracownikom nie mogą zostać przyznane korzyści emerytalne, wynikające z ciężkich warunków, w których byli pracownicy świadczyli pracę – są zgodne z art. 114 ust. 3 TFUE, art. 151 TFUE i 153 TFUE oraz z przepisami dyrektywy ramowej 89/391/EWG ⁽¹⁾ i późniejszych dyrektyw szczególnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-399/17)

(2017/C 293/25)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając zapewnienia, aby przywieziona z Republiki Czeskiej do Katowic w Polsce substancja TPS-NOLO (Geobal) została powrotnie przewieziona do Republiki Czeskiej, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na tym państwie na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 28 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Substancja TPS-NOLO (Geobal), która została przywieziona z Republiki Czeskiej na terytorium Polski, pochodzi z niebezpiecznych odpadów ze składowiska (laguny OSTRAMO), jest składowana na innym składowisku na terytorium Republiki Czeskiej i jest klasyfikowana jako smoła będąca odpadem z procesu rafinacji, destylacji lub pirolitycznej przeróbki substancji organicznych, stanowi według polskich władz odpad objęty załącznikiem IV do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (zwanego dalej „rozporządzeniem o przemieszczaniu odpadów”).
2. Ponieważ Republika Czeska kwestionuje klasyfikację wskazanej substancji jako od odpadu, ze względu na jej rejestrację na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”), powstała sytuacja sporna, którą reguluje art. 28 ust. 1 rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów, stanowiący, że substancję taką należy traktować tak, jakby stanowiła odpad.
3. Rejestracja substancji na podstawie rozporządzenia REACH nie gwarantuje wcale, że użycie tej substancji nie wywrze niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzi, ani nie sprawia, że dana substancja automatycznie przestaje być odpadem. Jeżeli nie istnieje decyzja krajowa stwierdzająca, że dana substancja osiągnęła stan, w którym odpad przestaje być odpadem, nie można uznać, że rejestracja tej substancji zgodnie z rozporządzeniem REACH jest ważna na podstawie art. 2 ust. 2 rzeczonoego rozporządzenia.
4. Ponieważ sporna substancja została wywieziona za granicę bez zgłoszenia takiej operacji, przemieszczenie to uznaje się za nielegalne przemieszczenie w rozumieniu art. 2 ust. 35 lit. a) rozporządzenia o przemieszczaniu odpadów. W takim wypadku właściwe władze państwa wysyłającego zasięgają informacji, tak aby mogły zapewnić, że dany odpad zostanie odebrany zgodnie z przepisami art. 24 ust. 2 rozporządzenia, czego Republika Czeska bezzasadnie odmawia. Obowiązek ten nie jest sprzeczny z art. 128 rozporządzenia REACH, który gwarantuje swobodny przepływ substancji, mieszanin i wyrobów w rozumieniu art. 3 rozporządzenia REACH, ponieważ odpady zostały wyraźnie wyłączone z zakresu zastosowania tego rozporządzenia (zob. art. 2 ust. 2 rozporządzenia REACH).

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 396, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö,
migrationsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lipca 2017 r. – A/Migrationsverket
Förvaltningsprocessenheten Malmö**

(Sprawa C-404/17)

(2017/C 293/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö, migrationsdomstolen (Szwecja)